kvartal.se

Den femte nyansen av brunt

Jens Ganman

28–39 minutes

Och skarpt kritisk mot storfinansen och det giriga bankväsendet.

Skulle du rent av kunna gå med i Vänsterpartiet, frågar jag när vi sitter i hans anspråkslösa kök på campingen och dricker kaffe och äter lakritspaj.

Jonas gnider sig i ansiktet.

– Njaä… Vänsterpartiet alltså… det är väl ett enda jättehyckleri, va… och det här **Ali Esbati** håller på med, det är ju helt… meningslöst…

Jag är inte helt säker på vad han menar.

Å andra sidan är Jonas Inde ingen dumskalle. Han anar att jag försöker sätta dit honom. Jag försöker få V att se dåliga ut genom att få på band att *han* lierar sig med dem – det sista de behöver i dessa tider när flera av deras profilerade kommunpolitiker hamnat i blåsväder på grund av uttalad antisemitism.

– Fast det handlar inte om att jag har något emot judar på individnivå, lägger Jonas till och låter som att han menar det.

– Det handlar om *kollektivet.* Den som lärt mig allt om det här är förresten jude själv: **Lasse Wilhelmsson**.

Vem?

– Tongivande i Vietnamrörelsen på sextiotalet. Han blev intervjuad av **Jonas Nilsson** (dokumentärfilmare, kristen MMA-fighter med mera) för ett tag sen. Ett väldigt intressant samtal, fast det togs bort från Youtube när det fått över 30 000 visningar, trots att det inte var det minsta hatiskt. Lasse var en klok gammal man som kunde berätta om Israels och judarnas roll i världen ur ett historiskt perspektiv.

Starten på Jonas ”uppvaknande” kom runt 2016 då han snubblade över dokumentärerna *The Greatest Story Never Told* och *Communism By The Backdoor.* De fick honom att förstå att nazismen, som han själv uttrycker det, ”är lika judisk som kommunismen”. Även om de har ”olika uppgifter”.

I just det avseendet dissar han NMR:

– De har inte förstått det där. Tyvärr.

Du blev dömd till fängelse för några år sedan, säger jag, för hets mot folkgrupp för dina uttalanden kring just judar?

– Ja.

Göran Rosenberg var en av de svarande?

– Det stämmer.

Han är väldigt kritisk mot kriget i Gaza och mot Israels agerande. Är det så att ni två plötsligt hamnat på samma planhalva i det här?

Jonas skruvar på sig.

– Nja, ja… det vet jag inte… möjligen. Men alltså, då är min fråga: Ställer Göran upp på att alla judar – inklusive han själv – borde deporteras till Alaska?

Jag ler matt.

Förmodligen inte.

* * *

Fotograf: Simon Gunnholt

Kolbackens camping

Det är en brutal vinterdag i Norrlands inland.

Snön yr och himlen är grå och igenmurad.

På väg till Åsarna ligger jag och min fotograf Simon i utblåset bakom en långtradare i flera mil. Snöröken förvandlar allt till ett vitt, ogenomträngligt töcken.

Plötsligt: En stor älg, strax intill vägen.

Vardag här uppe, i lilla Åsarna med en folkmängd på 254 personer. Och noll sushirestauranger per kvadratkilometer. Så långt ifrån den varma gemenskapen i Stockholms kulturvärld det går att komma.

Eller, tja… varm kanske är att ta i. Liksom gemenskap. Det är i vilket fall i Stockholm som de feta showbusinessjobben finns och i de kretsarna är Jonas Inde numera rökt. Hans idoga twittrande om judar och bögar har

ställt till det.

Milt sagt.

Å andra sidan verkar han trivas rätt bra här. Kolbackens Camping är en fin plats. Idyllisk rent av. På gården vid fågelmataren fnattar söta små ekorrar omkring. Snön faller i stora, tysta flingor över stensättningarna som Jonas byggt runt rabatterna. Fast jag måste höja rösten flera gånger under intervjun. Jonas kan vara rätt påstridig och vissa av hans åsikter kräver vidsynthet och stort tålamod från lyssnaren.

Jag skäller på honom för hans ”politiska engagemang” – det maniska shitpostandet på X, intaggandet av folk som inte har ett dugg med hans olika beefs att göra. Jag misstänker att det är starkt kontraproduktivt för hans privata situation samt inte minst: för hans chanser att få tillbaka umgängesrätten med sitt barn.

Hans antisemitiska rants har saboterat för honom både privat och professionellt. Okej för det där med kritik mot bankerna och storfinansen: där skulle nog både **Dadgostar** och **Suhonen** hålla med honom – antagligen även i Palestinafrågan – men hans andra teorier är svårare att ta in: som den om att damtennistouren är infiltrerad av ”biologiska män” och att **Venus** och **Serena Williams** i själva verket är män. Jonas menar att de kidnappades som små och blev bortadopterade till giriga fosterföräldrar; groomade till att bli tennisproffs.

Hur kom han in på detta?

– För att jag i grunden älskar tennis, säger han som vore det den naturligaste saken i världen.

– Jag började spela rätt sent, vid 28 år ålder, i samband med att jag slutade dricka och eftersom jag är maniskt lagd blev jag snabbt riktigt bra. När jag var som bäst var jag och min klubbkamrat med i veteran-SM

2002 och i semin mötte vi **Johan Donar** och **Ola Jönsson** som precis klivit av ATP-Touren. Två jätteduktiga spelare. Vi förlorade med 6-3, 6-2. Du vet, det ska inte gå…

Men av alla grejer att snöa in på, försöker jag, jag menar när du håller på och twittrar om sånt där – att **Steffi Graaf** och **Seles** och hela surven är transvestiter?

– Biologiska män, säger Inde.

Okej, biologiska män… men ändå? Varför håller du på så?

Jonas tittar oförstående på mig.

– För att indiciehögen är så *gigantis*k hög. Se bara hur de här ”tjejerna” har förändrats kroppsligen… och så *snabbt!* Toppspelaren **Maria Sakkari** är 172 cm och har skostorlek 44 (Reds. anm. Flera sidor uppger att Maria Sakkaris storlek snarare är mellan 42 och 43). Det går inte ihop! WTA ville införa könstester en gång i tiden, men då var det en jude som hette **Renée Richards** som knallade in på den lika superjudiska högsta domstolen i New York, 1977, och krävde att få tävla som kvinna. Domstolen gav tummen upp och fallet blev prejudicerande. Du vet, jag har granskat den här företeelsen länge…

Jonas berättar hur han träffade på två poliser på Åsarna Ski Center i våras. Han utsatte dem för ett blindtest där de fick titta på bilder av unga tennisproffs och säga om de såg en pojke eller en flicka.

Det slutade med att polisen tog upp en anmälan.

– Det finns ett diarienummer på det. (5000-K1469368-21 enligt Jonas.)

Jag förstår ändå inte att du orkar älta det här, envisas jag. Varför?

– För att jag i grunden har ett starkt rättspatos, säger Jonas utan att blinka.

– Något som har ställt till det mycket för mig genom åren. Men det här är med WTA-touren och de biologiska männen… jamen, det är idrottshistoriens största blåsning. Plastikkirurgin numera… den är så jävla avancerad, det går att göra vad som helst. Kallas för Brazilian butt lift…

Jo, jag *vet,* säger jag, men när du säger rättspatos… vissa väljer att engagera sig i misshandlade kvinnors situation. Eller i hedersproblematik. Kan du inte göra det i stället för att oroa dig över om damtennistouren infiltrerats av biologiska män?

Jonas vägrar att kompromissa kring detta.

– Ytterst handlar det om barn, säger han.

Jo, men bara för att *du* sitter och jappar om det på Twitter… det hjälper väl ingen?

– Det vet du väl inte!

Jonas tittar upprört på mig.

– De är ju polisanmälda, det finns ett diarenummer!

– Tror du inte att de där två poliserna tog upp anmälan för att vara schysst mot dig, då, säger jag. Inte kommer polisen i Jämtland att utreda om det pågår könsbedrägerier på WTA-touren…?

Jonas suckar.

– Hur ska man nånsin komma nån vart med nånting om man tänker som du…

”En krigsförklaring mot vår skapare”

Jag känner hur jag svajar i min journalistiska gärning. Jag ska bara skildra det jag upplever – inte säga emot. Inte argumentera utifrån mina

personliga åsikter. Men det är svårt den här gången. Jag känner ett behov av att säga emot mitt intervjuoffer. Och varför är *det* så viktigt? Försöker jag positionera mig? Markera för läsarna att jag står över mitt intervjuobjekt moraliskt? Försöker jag krypa upp på säker mark för att inte bli blöt om fötterna?

Hans samröre med Nordiska motståndsrörelsen riskerar att kleta av sig.

Fast… ska man vara krass (jävligt krass) har Jonas rantande mot judar hamnat i ett nytt ljus sedan Hamas attack på Israel ifjol. Inte nödvändigtvis ett förlåtande sånt, men debatten har svängt, eller snarare ”komplicerats”. Över hela Europa tågar Palestinarörelsen fram och skanderar antijudiska slagord. Judar får däng på gatorna i London och Amsterdam. **Greta Thunberg** paraderar runt i Palestinasjal och medierna verkar tagna på sängen.

Nyligen anklagade SR:s Mellanösternkorre **Cecilia Uddén** sin arbetsgivare för att vara ”paniskt skräckslagna” för att anklagas för antisemitism. Underförstått: Vi måste kunna kritisera Israel hårdare. Antisionism kanske inte har blivit direkt ”chic” hösten 2024, men det sticker inte ut på samma sätt som det gjorde den 6 oktober 2023.

Vi har blivit avtrubbade, som kollektiv.

Jag tycker du ska lägga energin på nåt bättre, säger jag och tittar på Jonas tatueringar, och innan jag hinner ställa en ny fråga kommer han in på att det i grunden är satanismen som ligger bakom missförhållanden inom damtennistouren.

Han talar med emfas.

Tar i från tårna och smattrar på i ett bitvis frustrerat staccato. I Jämtland säger vi att folk blir ”upp i orra” såna här gånger. När man hetsar upp sig lite *väl* mycket, men jag tänker att det ändå är bättre än att Jonas skulle

sitta och hänga med huvudet och blänga ut i snöstormen, helt apatisk. Det hade varit trist om vi hittat honom så – djupt deprimerad.

– Vad transsexualism i slutändan handlar om, säger han och pekar på mig:

– Är att det är en *krigsförklaring* mot vår skapare.

Är du kristen nu också?

Han vinkar avvärjande.

– Ja, fast inte på *det* sättet. Jag tror att Jesus är guds son och så… men du: det står på flera ställen i Nya testamentet – och även i det gamla – att det är fel att böga. Givetvis ska bögar vara välkomna i kyrkan och så… de får ha sin gudstro och allt det där.… men kyrkan SKA vara exkluderande. Fattar du? Det finns människor som behöver kyrkan för att *överleva.* Om man då går och bögar till det hela blir det fel. Det blir ett slags lyxlir. Jonas Gardell liksom: ”Buhu! Det är så synd om oss homosexuella”. Vafan, de får väl ha sin *egen* gemenskap! Måste de kapa svenska kyrkan?!

Jag gör en mental anteckning:

Elfte budordet: Du skall icke böga.

* * *

Hockeygänget avsnitt 9

Frågan infinner sig: Är Jonas Inde sjuk?

Alltså i huvudet?

På riktigt?

Och i så fall: Är det moraliskt försvarbart att intervjua honom? Borde han omyndigförklaras?

Jag bestämmer mig för att ta upp elefanten i rummet, något som gör honom upprörd (det också):

– De som säger så: Att jag är sjuk i huvudet… alltså, där blir jag *riktigt* förbannad. De som säger: ”Jonas Inde vet inte vad han pratar om”… som att jag skulle ha nåt slags förståndshandikapp… nä, va fan… *det* är RIKTIGT jävla grisigt!”

Fotograf: Simon Gunnholt

Han spänner ögonen i mig.

– Det finns en annan härskarteknik som också används mot mig och det är när de säger lite medlidsamt: ”Åh, kolla en gång i tiden… vad *rolig* Jonas var ändå? Och så TAPPA’ han det helt!”

Jag slår ner blicken.

Skäms inombords.

Jag har ju också tänkt så. Men det är svårt att ta in: Steget från underfundiga figurer som **Tommy Bohlin**, den korkade hårdrockaren, och **Loke Martinzon**, smörsångaren med en grillvagn av ”trä, plåt och plast”… till bög- och judebashing. Det är ett slags omvänt kvanthopp i

utvecklingen som komiker. Ett slags Lidnersk knäpp in reverse, även om Jonas Inde fortfarande *kan* vara rolig. Hans nya lågbudgethumorshow ”Hockeygänget” ligger ute på Youtube och som han själv säger när jag för på den på tal:

– Det är det bästa jag gjort.

Han ser ut som att han menar det och möjligen har han också rätt.

I ”Hockeygänget” sitter den luggslitna karaktären **Rickard** och berättar om den tragiska situationen på det gruppboende där myndigheterna stoppat in honom. I avsnitt nio återger han historien om en misslyckad kryssning på **Peters Forsbergs** lyxjakt ”Guldfoppa”.

Glada Hudik får åka till sjöss under överinseende av aktivisten **Linnéa Claeson**, förläggaren **Svante Weyler** och förintelseöverlevaren **Hédi Fried** med flera.

Tema: antirasism (eller snarare anti-antisemitism).

Tyvärr blir Glada Hudik blåsta på utlovad glass och tivoli och det slutar med att medlemmarna sitter och skanderar:

”Vi vill ha mjukglass, döda alla judar!”

Detta gör Hédi Fried mycket upprörd. Hon kräver att “mongisarna” utan dröjsmål ska låsas in under däck. Hon förtrycker dem och med ens är rollerna ombytta.

Henrik Dorsin räddar dagen genom att kliva upp på scenen och riva av en travesti på sin gamla slagdänga: ”Det är bögarnas fel”. Han sjunger att det är judarnas fel och alla kan skratta lättat eftersom det ju, precis som i originalet, ska tolkas tvärtom – *inget* är bögarnas fel.

Ej heller judarnas.

”Skruvad” brukade man kalla sån humor på 1990-talet när man menade

absurd, fast det ordet räcker inte riktigt till här. Rickards monotona malande på bred Västerbottendialekt – om olika missöden kring fylla och misär och utvecklingsstörda som bajsar på sig och kändisar som skamlöst utnyttjar ”mongisarna” på gruppboendet till ”photo ops” för att stärka sitt eget varumärke – är bortom absurt.

Bitvis är det hypnotisk lyssning.

Inte minst för att det är Jonas Inde som sitter där och berättar, helt utan satiriskt skyddsnät. Vissa ser det kanske som en tågolycka i slow motion, men om man orkar stanna kvar i Rickards värld en stund händer något. Långa stunder lyssnar jag utan att tycka att det är minsta kul, men så plötsligt säger Rickard/Jonas något som är så dråpligt (och insiktsfullt) att jag skrattar rakt ut.

I samma sekund får jag dåligt samvete.

För hur kan jag roas av sånt *här?*

Man driver inte med svagbegåvade och/eller Linnéa Claeson och **Eva Röse**. Och *absolut* inte med förintelseöverlevaren Hédi Fried.

Samtidigt… det spontana skrattet ljuger inte. Det går inte att förklara bort.

Vad skulle Andres Lokko säga?

Det är svårt att låta bli att fundera över vad en sådan som Jonas gamla Killinggängskollega **Andres Lokko** tycker om en serie som ”Hockeygänget”. Jonas har hånat honom på X för hans hipsterfrisyr. Hamnar sånt – och hans ständiga, antisemitiska rants – i vägen för Lokkos förmåga att bedöma Jonas nya serie på ett neutralt sätt?

Kanske bryr han sig inte.

Troligen är det så.

De gamla kollegerna i humorkollektivet ”Killinggänget” har sedan länge försvunnit ur Jonas liv och han ur deras. Ska man vara ärlig har Jonas försvunnit ur de flestas liv och medvetande de sista åren. Fast när det gäller de gamla komikerkollegorna har han analysen klar:

– Det finns en anledning till att Killinggänget inte gjort nåt på tjugo år, säger han med eftertryck.

– Det är för att jag inte är med längre. De behöver mig!

Jag nickar instämmande.

Han säger det med sån självklarhet att jag känner att jamen, så *är* det nog. Det kan väl inte ha stått och fallit med **Martin Luuk**? Eller ens med **Henrik Schyffert**?

Varför var du inte med i den där SVT-dokumentären om Killinggänget?

Jonas grimaserar.

Han verkar skämmas mer över sitt förflutna som svensk komiker i etablissemangets tjänst än över fängelsedomarna för mordhot och hets mot folkgrupp.

– Jag kände att det där låg bakom mig. Du vet, jag tycker inte det är så himla viktigt längre. Sen tycker jag att ska man göra en sån där dokumentär… jamen, då ska man göra det fullt ut. Nu skrapade de ju bara på ytan. Producenten skrev förresten till mig att SVT ”såklart måste ha positiv respons från dig och övriga i gruppen om vi ska gå vidare med de här programtankarna”. Jag sa nej, men dokumentären gjordes ändå.

Man kan inte låta bli att undra hur SVT skulle ha lyckats med konststycket att klippa in Jonas Inde 2.0 i den aktuella produktionen.

Det kanske hade blivit dödstråkigt.

Eller alldeles, alldeles underbart, för att citera Askungen.

* * *

Lunchrast

Vi åker bort till Åsarna skicenter och käkar lunch.

Anläggningen är sprillans ny, den gamla brann ner ifjol. När vi kommer in i matsalen hälsar Jonas glatt på personalen.

– Hej **Samanta**! Hej **Cecilia**!

De hälsar tillbaka.

Fotograf: Simon Gunnholt

Atmosfären är avslappnad. Det verkar som Jonas blivit en integrerad del av lokalsamhället och när vi slagit oss ner med vår mat frågar jag:

Vad ska vi säga till dem som läser det här som tycker att en sån som du, med så icke politiskt korrekta åsikter, inte ska få komma till tals överhuvudtaget? Att du ska tigas ihjäl? Stängas av och deplattformeras?”

Jonas tittar förvånat på mig.

– Man behöver inte säga nånting.

Varför det?

– För att jag har rätt. Jag har rätt tills nån bevisar att jag har fel. Jag *är* rätt ute med det här (*judarna, förf. anm.)*. Plus att jag inte har det minsta ont uppsåt i det jag skriver på X.

Det har nog inte **Nooshi Dadgostar** heller, säger jag, i allt det *hon* gör.

Jonas grymtar.

– Nooshi? Hon har väl inget uppsåt alls.

För blek?

– Blek och jättefeg.

Finns det *nån* svensk politiker du gillar?

Jonas tänker efter.

– Alltså, de är så fördärvade alltihop men ja… jag tycker att det var jättesynd att **Emil Källström** inte blev partiledare för Centern.

Hur skulle du förresten beskriva Kvartal som den här intervjun är tänkt att gå i?

Jonas kommer av sig lite, tvingas tänka efter. Man ser hur kugghjulen snurrar för fullt i hans huvud. Han svarar inte slappt eller ogenomtänkt på en enda fråga. Allt verkar vara på liv och död.

– Ja, alltså… för mig springer den väl ur en enda journalists missnöje med SVT och SR… han **Jörgen Huitfeldt**… Kvartal var en tidning som var tänkt att bli mer frispråkig, men… som inte riktigt blev det. Jörgen bytte från SVT:s vänstersionism till högersionismen.

Är det så?

– Ja. Det är så det är. Och jag vet att jag har rätt där. Jörgen verkar dock väldigt sympatisk. Jag gillar det **Dopping** gör på Twitter också, du vet när han går på slarv i svenska språket. Sånt är viktigt.

Sant.

Språk är viktigt. Fast att Jonas ”vet” att han har rätt hjälper ju inte mig och min fotograf Simon. Det är vi, och i slutändan Kvartal, som kommer att förväntas “ta ansvar” för Jonas Indes åsikter när den här artikeln publiceras.

Guilt by association.

Vi kommer att anklagas för att ”ge honom en plattform” och för att ”normalisera judehat”.

Jag lovar.

Vi kommer in på porren.

Jonas anser att den borde förbjudas helt eller i alla fall hamna på ”kriminella appar” som även innehåller barnporr.

– Det ska vara så skamligt och farligt att kolla på porr att folk inte ens vågar trycka på play, säger han och eldar upp sig igen.

Är all porr dålig?

– *Ja!* Det blir bara att en massa unga killar sitter och kastar bort sin tid på det där, i stället för att träffa tjejer på riktigt. Eller barn som går in och tittar: *Poff!* De klickar på en länk och i nästa ögonblick får de upp en massa våldsporr rakt i ansiktet, kvinnor som våldtas… Vad fan ska de göra med såna syner?!

– Det kan man verkligen undra.

Tunga frågor. Om porr och transvestiter.

Och sionism.

En annan av de frågor som infinner sig är: Får man tycka att en sån som Jonas Inde fortfarande är kul? Mitt i störtfloden av tweets om judar och kvinnor och bögar och transvestiter?

Samvetsfråga.

Får man gilla **Woody Allens** filmer? Får man lyssna på **Michael Jacksons** musik eller hjälper man till att normalisera pedofili då?

I slutänden blir det en filosofisk fråga av typen: Om ett träd faller i skogen…

Här: Om en före detta folkkär komiker skämtar på ett X-konto som ingen följer… är det fortfarande roligt?

I ärlighetens namn *har* Jonas några tusen följare även om det är dåligt med interaktion på hans konto. Enligt honom själv för att han är skuggbannad. Andra verkar ha sållat bort honom, helt frivilligt, som en rättshaverist. I bästa fall. I sämsta, som en nazist. Kanske finns det en massa ”lurkers” därute; forna kollegor som följer honom för att de känner att de måste hålla reda på vad deras gamla vapendragare skriver offentligt.

Det kan ju komma vad som helst.

Precis exakt vad som helst.

* * *

”Jag var nykter 2009-2015”

Vi drar tillbaka till Kolbackens camping.

När vi svänger in ser jag hur den nye ägaren, **Patrijk**, kikar fram bakom en gardin.

Han ser bekymrad ut.

Han och hans familj har precis tagit över Kolbackens camping, och det är tänkt att hans dotter ska flytta in i det hus Jonas för tillfället hyr. Jonas anser sig ha besittningsrätt eftersom det är en kommersiell fastighet som hyrts ut i många år. En fejd bubblar i bakgrunden.

– Egentligen är han en schysst kille, säger han när vi kommit in i köket och kaffebryggaren gått igång.

– Han är en riktig liten hårding. Kycklingfarmare från Holland. Men han kommer att få ett helvete med snöskottningen här på gården i vinter. Han vet inte vad han gett sig in på.

Inte jag heller, tänker jag flyktigt.

Fast det vet jag ju.

Mycket väl.

Vi kommer in på vårdnadstvisten.

Jonas har bara sporadisk kontakt med sitt barn, och den historien är den gordiska knuten i det hela, det förstår man.

Den och spriten.

– Fast jag var nykter 1995-2006, säger Jonas för att förtydliga.

– Och sen mellan 2009 och 2015. Sen några månader här och där sen dess. Sammanlagt cirka tjugo år. Jag kommer att bli stabilt nykter igen, men är inte det nu. Jag behöver medicinen. Mindre och mindre, men jag behöver den sedan 2015 då jag bröt sex års nykterhet för att få sova och därmed avstyra en tredje psykos sen min son kidnappades (reds. anm: av myndigheterna, enligt Jonas). Rätt beslut: Jag sov i 15 timmar.

Jag ser mig omkring.

Finns inga tecken på superi i huset.

Det är rent och välstädat och Jonas ser pigg ut. Han har gått ner i vikt, börjat jogga. Springer varje dag längs inlandsbanan som går förbi huset bara femtio meter bort.

På skrivbordet på övervåningen ligger en bibel och jag vet vad ni tänker – men man är inte galen bara för att man har en bibel liggande framme. Eller jo, i Sverige är man det.

Tillbe Allah = fint. Tillbe Jahve = fult.

Fotograf: Simon Gunnholt

Mordhot och hets mot folkgrupp

Simon tar en bild på den och på Jonas tatueringar och jag tänker att den här texten – och bilderna – kommer att nagelfaras av en rad kända namn inom film, teater, litteratur och tv – av alla de som genom åren samarbetat med ”den gamla” Jonas Inde. Eller blivit utsatta för den obehagliga Mr Hyde-sidan av hans personlighet på X: **Daniel Swedin**, **Oísin Cantwell** och **Fredrik Virtanen** på Aftonbladet.

Det var de som blev mordhotade.

Göran Rosenberg, **Alex Schulman** och **Jack Werner** fick utstå hets mot folkgrupp.

Till Aftonbladet (och till en namnlös polischef) skrev Jonas:

”Jag ska straffknulla dig i munnen med slak kuk”.

Till ett hovrättsråd skrev han:

– …nåt om att hon skulle insjukna i cancer men inte dö av det, säger Jonas.

– Det blev två kaffevoltor av det, säger han till synes obekymrat.

– Alltså två relativt korta fängelsestraff.

Han berättar om rättegången när åklagaren frågade Fredrik Virtanen och de andra om de blivit rädda när Jonas dödshotade dem på nätet. Ingen hade blivit det sa de, men de hade tagit hoten på allvar eftersom de var explicita. Å andra sidan var Jonas på röken när han drog iväg, så…

Han svär sig fri.

Påpekar att Jack Werner var den enda av de sex svarande som yrkade på skadestånd.

Sju och ett halvt tusen.

– Du skulle sett Rosenberg i rätten, säger han med ett flin.

– Åklagaren tog i hand och hälsade på alla och alla sa sina namn, förutom Göran. När åklagaren frågade: ”Förlåt, hur var namnet?” blev Göran skitsur och sa: ”Va?! Ser du inte vem jag är?!”

Jonas skrattar så att han kiknar.

Fast det var få som skrattade när de läste tweeten som fick honom fälld

för hets mot folkgrupp. Jag funderar på om det finns några juridiska hinder mot att återge den i skrift.

Jonas skrev:

”Vi måste be för judarna –

och om inte det hjälper måste vi mörda allihop.”

Den ångrar han – inte för att den är grotesk och inhuman utan för att den inte blev tillräckligt ”rolig”.

Den *var* menad som ett skämt, insisterar han.

Av alla tusentals tweets du skickat ut över världen, försöker jag lamt, finns det någon du ångrar på riktigt? Någon där du kände att du gick för långt?

Jonas kniper ihop ögonen och tänker efter.

– Alltså, jag har ett bra exempel – en grej jag faktiskt raderade. Delvis i alla fall. Det var apropå Expressens samarbete med tidningen Amelia… de skrev en grej om tanter som ligger med mycket yngre killar. Det finns ju en sån slogan, du vet: ”feminism utan gränser”, när kvinnor liksom inte kan stanna upp och tänka efter: ”Vad fan är det *här?* Sex med unga killar? *Barn* rent av? Vadå, varför skulle de vilja ha sex med *mig?”* Och sen la jag till en grej om **Amelia Adamo**. Jag vet att hon tycker att hon är en jätteläcker tant som knullar jättemycket och så där… och att det lever kvar i tidningen Amelias DNA… men *den* delen tog jag bort eftersom jag tänkte att vafan, hon är gammal nu. Hon behöver inte det här. Jag kände mig taskig.

…men resten fick vara kvar?

– Jag står för den tweeten till hundra procent!

Jonas berättar att han mådde rätt kasst runt 2016, att han tog (inte fick)

ett återfall.

– Det var då jag skrev den där tweeten till Virtanen och Swedin och det ångrar jag. Man ska inte hota folk. Det är inte okej.

Men jag fattar inte: Vad hade Daniel Swedin med din vårdnadstvist att göra?

– Ingenting! Jonas slår ut med armarna.

– Jag blev bara så jävla provocerad av det meningslösa i hela deras gärning… Hur blinda journalisterna var för det **Thomas Bodström** gjorde när han avlägsnade beviskravet i föräldrabalken 2005. Det där har inte utvärderats överhuvudtaget. Det är ett slakthus i familjerätten numera… för papporna.

Så Aftonbladet hade bara oturen att komma vägen för dig när du hade en dålig dag?

– Exakt.

Skulle du kunna säga något snällt om mamman till ditt barn?

Jonas kommer av sig lite.

– Nåt snällt…?

Ja? För nångång har du ju ändå varit kär i henne?

Han tänker efter.

Länge.

– Alltså… hon var väldigt söt när vi träffades, det var hon… och trots att hon är uppvuxen på bondvischan har hon en sorts streetsmartness över sig. Jag gillar såna tjejer. Vi hade kul ihop. Hon har bra humor. Bra på att laga mat.

Vi resonerar om hur texten kommer att uppfattas av Jonas barn.

Nu eller i framtiden.

Det märks att vi närmar oss pudelns kärna: Saknaden. Tomheten.

Faderskapet.

Fotograf: Simon Gunnholt

Gråter clownen inombords?

Jag kämpar för att sålla i den störtflod av information som kommer från andra sidan bordet. Det är högt som lågt. Ömsom vin, ömsom vatten. Jag tänker att det är klart att man inte ska hota folk eller hetsa mot ”folkgrupp”. Eller hänga ut Amelia Adamo som snuskkärring.

But *maybe*… som ståuppkomikern **Louis C.K** skulle ha sagt.

Maybe; i ett tidevarv där svensk humor är mer eller mindre stendöd, där folk glider in i ofrivillig koma hemma i soffan framför **Özz Nujens** ”Flykten från Östermalm”… där 99 procent av svenska kulturarbetare köpts av staten med hjälp av stipendier, kulturbidrag och plåtpokaler från P3 Guld… är det inte lite uppfriskande med en sån som Jonas Inde? Som en pendang till andra ”komiker” som **Måns Möller** och **Johan Glans** och

den generiskt själadödande typ av humor de företräder?

Kanske inte.

Jonas Inde som företeelse – som socialt utstött, yrkesmässigt kastlös, humoristiskt spetälsk och ettrig rabulist – är i alla fall intressant. Ur ett mänskligt perspektiv om inte annat.

Han är en outsider i rakt nedstigande led till **Eddie Meduza**, **Sven Stolpe** och **Johnny Bode** (eller Jesus som han själv hellre använder som referens) och såna behövs. Om så bara för att vi andra ska få känna oss normala.

Lite bättre.

”Det är i alla fall förfärligt att vi bråkar, säger Jonas till slut, om sin egen situation med mamman och barnet.

– Det skadar bara vårt barn.

Det har blivit dags att skiljas, även för oss.

När vi står på gården utanför huset och ska till att åka tar jag tillfället i akt och skojar med honom. Jag säger att det bara kommer att ta några dagar innan han börjar skriva om mig på X igen, referera till mig som ”juden Jens Ganman”.

Jonas skrattar.

Hjärtligt.

Hade han varit helt bonkers hade han blivit ursinnig, inbillar jag mig.

Eller gråter clownen inombords?

Han skulle strypa mig bakom vedboden om han visste att jag tänkte så. Sicket förutsägbart pjoller. Jonas Inde är en bruten man på många vis, trött och kantstött efter de senaste årens kaotiska resa mot botten. Han

saknar sin son och – tror jag – sina gamla kolleger, men någon patetisk ”gråtande clown” är han inte. Han är fortfarande komiker även om alla professionella kontakter förintats i ett svampmoln av uttwittrad antisemitism, bög- och transkritik.

Fotograf: Simon Gunnholt

Å andra sidan: Att prata om Killinggänget med en artonåring blir som när de vuxna pratade om **Karl Gerhard** när jag var i samma ålder.

Man fattar ingenting.

Skiter i det.

Karl Gerhard, med sin ökända häst från Troja, var farlig på sin tid, och frågan infinner sig: finns det farliga komiker i Sverige idag? Finns det någon som riskerar något? Det är en viktig fråga, som **Alice Bah Kuhnke** skulle ha sagt.

Eller som trippeldiagnosticerade karaktären Rickard uttrycker saken i ”Hockeygänget” avsnitt nio:

”Komikernas främsta uppgift, menar jag, är att attackera nazismen, va. Det är *här* den politiska satiren är som allra bäst – när den blir farlig.”

Ironi eller ej? Var privatpersonen Jonas slutar och rollfiguren Rickard börjar är svårt att veta.

Precis innan vi ska sätta oss i bilen ställer min fotograf Simon dagens bästa och mest relevanta fråga:

– Du Jonas, om du inte blivit av med vårdnaden om din son… tror du att du hade hamnat i hela den här diskussionen kring judar och sionism?

Jonas svarar snabbt och korthugget.

– Nä, det tror jag inte.

Han tittar ut över gården.

And there it is.

Voilá.

Jens Ganman är musiker och författare. Hans senaste böcker är ”Det lilla landet som kunde” (2018), skriven tillsammans med **Mustafa Panshiri**, och romanen ”De som kommer för att ta dig” (2017).